

Круті віражі долі Катерини Лисак

Понад тридцять років Катерина Федорівна Лисак присвятила наполегливій праці на Рівненському льонокомбінаті. Цього не було в її життєвих планах, та дуже часто доля підносить несподівані сюрпризи. Так сталося і з нашою героїнею. Ще в школі вона мріяла стати вчителем, але в силу життєвих обставин пішла вчитися на бухгалтера. А потім в одну мить все круто змінилося - й вона стала однією з кращих працівниць льонокомбінату. Таке буває – не знаєш, де знайдеш, а де втратиш...

Дитинство та юність дівчини пройшли серед мальовничої природи Березнівщини. Велика сім'я Катерини проживала на хуторі недалеко від селища Моквин. Батьки працювали в колгоспі: мама в ланці, а тато пас вівці – знатний чабан на весь район був.

– Частенько батько був зайнятий, адже вдома теж мали невелике господарство, тож він відправляв мене пасти вівці, а я пасу собі й співаю. Нас змалечку залучали до праці, бай-

дикувати не було коби, – розповідає Катерина Федорівна. – У сім років пішла до школи. Вчилася добре, легко давалися гуманітарні дисципліни, особливо мені подобалася література. Художньої літератури читала дуже багато, гарно писала шкільні твори. Закінчила дев'ять класів і перевелася в Моквинську школу. Жила в тітки, оскільки ходити додому далеченько – вісім кілометрів, щодня ж не находишся. Мріяла в майбутньому обрати професію вчителя: по-перше, мала до цього здібності, а по-друге, така робота була мені до душі. Сьогодні розумію, що не потрібно мені було так поспішати. Та що вдієш – це життя і ніхто не знає, як краще. Закінчивши десять класів, у 1964 році вступила до Кооперативного коледжу за спеціальністю «бухгалтер». Звичайно, набирали і в Дубенське педагогічне училище, але це було далеко й жити не було де, а в Рівному проживали хороші знайомі, які взяли мене на квартиру. Ось так і вийшло.

Після закінчення навчання мене направили на роботу в село, адже потрібно було відпрацювати три роки. Та я зовсім не хотіла повертатися в село, оскільки з колгоспу в ті часи не так-то просто було вирватися. Тож почала шукати роботу в місті. Зрозумівши, що за спеціальністю мені роботи не знайти, шукала будь-яку іншу, щоб тільки в Рівному. Мої пошуки увінчалися успіхом. Звичайно, це був не найкращий варіант, але для початку і так добре, а далі буде видно, думала я. Прийняли мене кондуктором у Рівненський автобусний парк. Пропрацювала там декілька місяців, а потім стався неприємний інцидент, після якого я звільнилася. Так, в пошуках іншої роботи потрапила на Льонокомбінат. Весною 1965 року запустилася фабрика побутових тканин і тривав набір працівників, оскільки ще не всі цехи були укомплектовані та забезпечені кваліфікованими кадрами. Так мене зачислили на курси в Рівненське міське професійно-технічне училище №39. Хто б міг подумати, що все так круто зміниться, – ділиться спогадами наша героїня.

– Навчання тривало рік, більша частина відводилася практичним заняттям на виробництві. Оскільки теорія без практики – це ніщо. Кожен з нас мав свого наставника – мене навчала Ніна Романівна Ільчук. Після завершення практики мене прийняли на роботу оператором чесальних машин у прядильно-підготов-

чий цех корпусу технічних тканин. За досить короткий термін опанувала практично всі машини в прядильно-підготовчому цеху: працювала не тільки за чесальними машинами, а й оператором стрічкових машин, а через деякий час і змішувальником волокна. Процес виготовлення пряжі достатньо трудомісткий і починається він зі змішування волокон. Після чого оброблюваний матеріал піддається чесанню. Наступний етап підготовки волокна відбувається на стрічкових машинах – витягування стрічки. Для здобуття ефективного розпрямлення і змішування волокон процеси витягування і складання повторюються два-три рази. Рівничні машини – тут здійснюються процеси витягування і кручення стрічки, а також намотування рівниці на катушку. Завершальною фазою перетворення рівниці на пряжу є прядіння.

Особливо суворо було з технікою безпеки. В нашому цеху ми ходили в штанах чи комбінезонах, оскільки машина потужна, могла полу халата чи плаття затягнути, так можна було й травмуватися, і при чому досить серйозно, – згадує Катерина Федорівна.

- Робота була важка, а умови шкідливі, та не зважаючи на це працювала. Зарплата на ті часи хороша була, преміальні, виплачували все регулярно. Крім того, можна було поїхати на екскурсії, а також давали путівки на відпочинок. Так, я ще до заміжжя мала можливість здійснити круїз на пароплаві «Абхазія», відвідавши шість міст: Одеса, Ялта, Батумі, Сухумі, Севастополь, Сочі. Я тоді дуже гарно відпочила, трохи світу побачила. Потім ще з дітьми їздили відпочивати в Гагри, Гурзуф. А також Льонокомбінат мав свої бази відпочинку в Олександрії, Хрінниках, де теж можна було відпочити під час вихідних. Лікувальні заклади – профілакторій та поліклініка. Це було дуже добре, за раз все тільки за власний кошт, а тоді підприємство опікувалося працівниками та їхніми дітьми.

У нас тоді дуже хороший молодий колектив підібрався, жили дружно, хоча всіляке траплялося, не без того. Та ми були наче сім'я, ділили труднощі робочих буднів, радість і смуток. Навіть зараз, як зустріну кого зі своїх колег – стільки радості й теплоти в тій зустрічі, як між рідними. Багатьох вже немає з нами... У 1997 році звільнилася у зв'язку зі скороченням чисельності працівників. Присвоєно звання «Ветеран комбінату». Після звільнення влаштувалася на роботу в Рівненське автотранспортне підприємство, де пропрацювала до 2001 року.

Зі своїм майбутнім чоловіком Володимиром Ананійовичем – також познайомилася на Льонокомбінаті. Він у 1971 році влаштувався сюди на роботу, спочатку слюсарем, а згодом отримав посаду помічника майстра. Вподобав мене, почали зустрічатися, а незабаром і одружилися. Чоловік в мене хороший, добросовісний та працьовитий. Виховали трьох прекрасних дітей – два сини й донька, вже й правнучку маємо.

Зараз займаюся домашніми справами, відвідую Богослужіння, при потребі гляджу внучку та правнучку. Маємо невеликий клаптик землі в Городку, то займаюся вирощуванням городини. Перебуваю в постійному русі. Дуже люблю ліс, ми з подругою часто літом їздимо збирати ягоди та гриби. Для мене час, проведений на природі, за приємним заняттям та в хорошій компанії – найкращий відпочинок.

Бувають і непрохідні перевали на моїй життєвій стежині, та я покладаю надію на Бога, схиляючи в молитві голову, прошу дати мені сил, мудрості й терпіння здолати всілякі труднощі. Отак з Божою поміччю і живемо. Дуже шкода, що таке велике текстильне підприємство розвалилося. Та дивлячись на відновлене підприємство, з'являється надія, що не все втрачено, буде свято й на нашій вулиці. Божого благословення Олегу Казимировичу, його родині та процвітанню Льонокомбінату.

Надія РОМАНЧУК